

LA LLIBRETA

Durant molt de temps la llibreta havia quedat oblidada, i el dia que per casualitat la va retrobar ja no recordava com havia anat a parar a la prestatgeria. Fins i tot llavors va deixar-la allà dies i dies, fins que s'hi va tornar a fixar i se la va posar a la butxaca de l'abric sense fer-ne gaire cabal. Des d'aquell moment li seria impossible de viure sense ella.

La primera vegada que va apuntar-hi alguna cosa ja es va adonar que tenia poders. El mateix fet d'escriure semblava desfermar portes tancades del seu pensament. Com si fos màgia, semblava que a les pàgines clares i blanques podia aparèixer la solució de qualsevol problema que l'estigués trasbalsant. Les dificultats de la vida es resolien sense esforç, la llibreta afrontava totes les situacions. Si alguna cosa l'havia preocupat durant mesos, anys fins i tot, hi trobava la solució tot just escrivint quatre paraules, sense més, mentre anava en autobús o s'esperava en un cafè. Sempre duia la llibreta a sobre, anés on anés.

I, és clar, un dia va arribar a l'última pàgina. Va succeir en un moment especialment difícil. Sabia que necessitava substituir-la però, després d'entrar a una papereria rere l'altra i veure l'expressió del dependent que es mirava la llibreta de tots costats abans de

dipositar-la sobre el mostrador mentre negava suaument amb el cap, es va adonar que no seria pas senzill. Li van presentar algunes alternatives, que va provar a consciència sense obtenir els resultats que esperava, més aviat el contrari. Havia de trobar una llibreta idèntica.

Un dia va entrar distretament en una botiga de novetats, amb l'aparador ple de tota mena d'objectes, com ara despertadors en forma de temple daurat o paraigües que brillaven en la foscor. No tenia gaire esperança que tinguessin el que ella buscava, fins que, quan ja era a punt d'anar-se'n, va fixar-se en un home jove assegut darrere el mostrador. Estava inclinat sobre una llibreta que s'assemblava moltíssim a la seva. S'hi va apropar, estirant el coll per mirar de llegir què escrivia. Va quedar decebuda en veure la pàgina coberta de gargots indesxifrables, caràcters d'una llengua que ella no entenia. Però quan va aixecar la vista i va trobar-se de sobte amb els ulls sorpresos del jove, va comprendre el que hi havia escrit, en aquella pàgina. Ella era la resposta a les seves inquietuds i, si no hagués estat per la llibreta, mai no s'haurien trobat.

Un relat de **Jamal Mahjoub**